

jež jsou důležitá podle povahy případu, by mohl povolující neb exekuční soud vše potřebné zařídit k provedení exekuce (§ 54 č. 3 ex. řádu). Navrhuje-li se exekuce na pohledávku, nutno, aby navrhovatel kromě jména a bydliště poddlužníkovy udal též právní důvod pohledávky, která má být zabavena a pokud možno i její výši (rozh. 4796 sb. n. s.).

V exekučním návrhu schází údaj právního důvodu udánlivé pohledávky příslušející povinnému proti poddlužnici M. Č. ± 4000 Kč. Není proto pohledávka ta přesně určena, jak toho § 54 č. 3. ex. ř. vyžaduje a proto právem rekursní soud návrh na povolení exekuce zamítl.

Pakli snad v případě poddlužnice zatím dlužný peníz podle § 307 ex. ř. složila k soudu, nemůže to míti nižádného zpětného vlivu na rozhodnutí otázky, zda návrh exekuční byl dostatečně určitým, neboť otázku tu dlužno rekursnímu soudu posuzovati podle doby podání návrhu a nikoli podle výsledku v době pozdější nastalého.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 23. března 1927 R I 225/27. Dr. Grešl.

Žaluje-li žalobce žalovaného přes to, že se dohodli, aby spor byl rozhodnut rozhodci u řádného soudu, opravňuje to žalovaného k námitce nepřislusnosti soudu, ne však nepřípustnosti pořadu práva.

Žalobce žaluje žalovaného na zaplacení 25.000 Kč s příslušenstvím.

Žalovaný namítá nepřípustnost pořadu právního proto, že se s žalobcem dohodli, aby tento spor byl rozhodnut rozhodci.

První instance námitce vyhověla a žalobu odmítla.

Rekursní soud změnil toto usnesení tak, že se nevyhovuje námitce nepřípustnosti právního pořadu, správně námitce nepřislusnosti procesního soudu, a uložil žalovanému, aby nahradil žalobci útraty stížnosti.

Důvody: Shodnou-li se strany na rozhodčím, vyplývá z toho pro pozdější spor zahájený u řádného soudu námitka jeho nepřislusnosti, nikoli nepřípustnosti pořadu práva. Protože pak běží jen o dohodu stran, která zase dohodou může být změněna, není tu nepřislusnosti, která by dohodou stran odstraněna býti nemohla, a dlužno tedy požadovati, aby námitka, má-li

platiti za včasnou, učiněna byla hned při prvním roku, což se v tomto případě nestalo. Bylo proto stížnosti vyhověti.

Výrok o útratách spočívá na předpisech §§ 48, 41 a 50 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl revisnímu rekursu.

Důvody: Stěžovatel míní, že námitka ze smlouvy rozhodčí, podle níž se strany dohodly, že jistá sporná věc má být rozhodnuta soudem rozhodčím, jest námitkou nepřipustnosti pořadu práva, nikoliv námitkou nepřislušnosti soudu.

Názoru jeho nelze však přisvědčiti.

Sporná věc může být ovšem (§ 577 c. ř. s.) smlouvou sporných stran svěřena ku projednání a rozhodnutí jistým osobám soukromým. Úmluvou takovou nebyla však věc odňata vůbec řádným soudům, jak to má na mysli § 42 j. n., nýbrž jen potud, pokud smlouva trvá, když je stranám volno zřici se kdykoli smluvního práva, aby jejich věc byla rozhodnuta rozhodčím soudem. Nelze proto také tvrditi, že by takovou smlouvou byl pořad práva pro spornou věc pro vždy a bezpodmínečně vyloučen. Má tudíž smlouva taková pro strany za následek povinnost, aby daly spor vyřídit rozhodčím, a jsou tedy pro takový spor řádné soudy nepřislušny. Obrana nepřislušnosti musí být však uplatňována (§ 239 a 240 odst. 1 c. ř. s.) a nelze k ní přihlížeti z úřední moci.

Názor tento sdílí nejen literatura (Neumann, Kom. I. str. 137, II. 1012, Hora, Československé civilní právo procesní III. str. 212), nýbrž i judikatura a to jak vídeňského nejvyššího soudu (Gl. U. N. F. 709, 839 a 4758), tak i československého nejvyššího soudu (č. 2145, 2811 sb. n. s.). Opačným názorem vysloveným v rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu (Gl. U. N. F. č. 4136), jehož se dovolává i stěžovatel, nebyl podle toho, co bylo shora řečeno, vyložen zákon správně po stránce právní.

Pakli žalobce přes uzavřenou smlouvu rozhodčí podal žalobu u řádného soudu a žalovaný námitky nepřislušnosti soudu při prvním roku nevznesl a pustil se naopak do sporu, jest míti za to, že strany od smlouvy rozhodčí mlčky upustily (§ 104 odst. 3. j. n.).

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 25. ledna 1927
R II 432/26. Karel Jelínek.